

s. oprávněn jen, kdyby se byl obžalovaný zprotivil nařízením procesního soudce k zachování pořádku a pokoje. Tohoto předpokladu prý tu však nebylo. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Zločin podle § 81 tr. zák. předpokládá po stránce objektivní, že úřední nebo služební úkon, k jehož zmaření (vynucení) směřuje násilné jednání pachatelovo, spadá do oboru oprávnění a povinností náležejících osobě v § 68 tr. zák. uvedené důsledkem jejího úředního nebo služebního postavení nebo zvláštního vrchností jí daného příkazu; nezáleží na věcné oprávněnosti dotyčného úkonu, nýbrž záleží jen na formálním oprávnění oné osoby k jeho výkonu. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že dozorcí vězňů okresního soudu v Hořovicích M-ovi bylo procesním soudcem téhož soudu nařízeno, by vykonal na obžalovaném kárný trest vězení v trvání 24 hodin obžalovanému uložený. Na základě tohoto vrchnostenského příkazu byl dozorce vězňů M. formálně oprávněn obžalovaného zadržeti, když se chtěl vzdáliti z jednací síně, by se vyhnul výkonu onoho trestu. Bylo-li opatření vrchností, jež tvořilo podklad vrchnostenského příkazu daného osobě v § 68 tr. zák. jmenované, věcně opodstatněno či nikoli, je s hlediska skutkové podstaty zločinu podle § 81 tr. zák. nerozhodným, poněvadž zákon ochranu osob v § 68 tr. zák. jmenovaných v tomto směru neobmezuje. Vrchnostenským příkazem po rozumu § 81 tr. zák. je každý příkaz, jenž dán byl vrchností, která je k udělení takového příkazu formálně oprávněna. V tomto směru jest však poznamenati, že stížnost sama nepopírá, že procesní soudce je formálně oprávněn uložit straně kárný trest vězení v trvání 24 hodin (§ 199 odst. 2 c. ř. s.) a zaříditi, by tento trest byl ihned vykonán (§ 201 c. ř. s.).

Čís. 3753.

Odnětí cizí věci držiteli bez jeho přivolení za účelem jejího zastavení třebas i jen na krátkou dobu je krádeží této věci; úmysl pachatelův nesměruje tu k pouhému užívání věci (*furtum usus*), nýbrž ke zcizení odňaté věci, jímž věc přechází z držby dosavadního držitele a pachatele do držby osoby, již se věc dává do zástavy, k nakládání s cizí věcí po způsobu vlastníka. Má-li v takovém případě pachatel v době odnětí věci úmysl škodu nahraditi, nemůže to na jeho vině nic měniti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1930, Zm II 306/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 15. července 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost tvrdí, že tu jde o poměr civilněprávní, protože prý podle zodpovídání se obžalované byl její poměr k D-ové tak přátelský, že si

obě navzájem menšími částkami vypomáhaly, a že si obžalovaná nemohla v důsledku toho býti vědoma trestnosti činu, vypůjčivši si bez přivolení D-ové její vkladní knížku, by ji dala do zástavy, nýbrž jednala bezelstně, majíc za to, že tu jde o pouhou zápůjčku, a tvrdí mimo to, že tu ostatně nešlo o odnětí vkladní knížky bez přivolení D-ové, ježto prý tato dala dodatečně obžalované svolení k jednání obžalovanou předse-
vzatému a schválila toto jednání vzhledem k přátelskému poměru mezi oběma. Má-li ve vývodech stížnosti býti spatřována i námitka, že nejde o krádež, odňal-li pachatel cizí věc držiteli bez jeho přivolení k tomu účelu, by ji zastavil na kratší dobu, (zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.), nelze jí přiznati důvodnost. Odnětí cizí věci držiteli bez jeho přivolení za účelem jejího zastavení třebas i jen na krátkou dobu je krádeží této věci; neboť úmysl pachatelův směřuje v takovém případě nikoli k pouhému užívání věci (furtum usus), nýbrž ke zcizení odňaté věci, jímž věc přichází z držby dosavadního držitele a pachatele do držby osoby, jíž se věc dává do zástavy, tedy k nakládání s cizí věcí po způsobu vlastníka. Má-li pachatel v takovém případě v době odnětí věci úmysl škodu nahraditi, nemůže to na vině pachatelově nic měniti (rozh. čís. 3367, 4136, 4262 víd. úř. sb.).

Čís. 3754.

Ke vzdání se opravného prostředku není třeba výslovného prohlášení dotyčné osoby, že se opravného prostředku vzdává, nýbrž stačí konkludentní činy (při zmateční stížnosti nastoupení trestu), i konkludentní prohlášení, o němž nelze hledíc k veškerým okolnostem případu pochybovati, že vyjadřuje vůli dotyčné osoby vzdáti se onoho opravného prostředku.

Stačí, prohlásil-li obžalovaný, že ohlašuje jen odvolání, nikoliv však zmateční stížnost.

Vzdání se opravného prostředku nelze odvolati.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, Zm I 567/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

Důvody:

Podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení učinil obžalovaný po vynesení rozsudku a po udělení právního poučení toto prohlášení: »Ich melde im Punkte der Strafe die Berufung an und ersuche um Urteilsabschrift. Die Nichtigkeitsbeschwerde melde ich nicht an, weil ich weiss, dass ich verurteilt werden musste, und berufe ich nur, um eine geringere Strafe zu bekommen.« Přes to ohlásil zřízeným obhájcem včas i zmateční stížnost a provedl ji v lhůtě. Než prohlášení obžalovaného tak, jak jest osvědčeno v jednacím protokole, jest považovati za určitý